

derfor kan jeg på CD's vegne meddele, at 4 af de 5 medlemmer af CD's folketingsgruppe giver deres tilslutning til dette forslag.

Arne Melchior (CD):

Det er med betydelig beklæmthed, jeg atter en gang tager ordet i denne sag, for jeg vil gerne være solidarisk – også partimæssigt solidarisk – men der er altså visse grænser.

Det er da rigtigt, som mit partis ordfører har sagt, at det er noget, vore ministre aftalte i regeringen i forrige måned; men de strittede stærkt imod og argumenterede stærkt for, at beløbet burde være højere, og det var hele vores gruppe enige om.

Nu er vi endda ikke i regering mere, og selv om vi skal leve op til de aftaler, vi har indgået, så kan det ikke gælde følelsesmæssige, ideologiske ting af denne art her.

For det første må jeg på det skarpeste kritisere den oplysning, der gives i bemærkningerne. Jeg forstår ikke, at vor velmenende og dygtige og velfølede socialminister godkender nogle bemærkninger, hvori det oplyses, at vi har forhøjet med 625 procent. Ih, hvor er vi gode. Sådan lyver man med tal!

Der står ikke noget om – som ministerierne selv, jeg tror, det var Skatteministeriet, har udregnet, og som tidligere ordførere har været inde på – at beløbet, som de nu vil fremkomme med efter vedtagelsen af det forslag, vil være lige godt en halvering af det beløb, der blev vedtaget oprindeligt. Og så kan man nok så meget sige, som de borgerlige partier blandt andet siger – altså dem, der elsker at kalde sig sådan – at det jo er hæder og ikke kroner, det drejer sig om.

Ja, hvis man vil hædre nogen med en sølvpokal, så er der vel forskel på, om man giver et babybæger eller en ordentlig pokal. Og nu har man altså valgt en hæder i form af penge, så er det vel ikke ligegyldigt hvor mange.

Jeg er så glad for dette hus, jeg er så glad for det danske demokratiske systems funktion, og jeg har den højeste respekt for mine kolleger i dette hus og deres partier – i hvert fald med visse få undtagelser.

Men her forbløffer de mig, her er vi nået ud over endestationen for smålighed. Her præsterer man en hånlige almisser, og så erklærer endda den konservative ordfører, at det er med stor glæde. Efter min mening er her tale om en æresgæld, og ingen slipper godt fra at løbe fra en æresgæld.

Da vi drøftede denne sag i sin tid i 1995-udvalget, blev jeg kritiseret fra øverste politiske hold med ordene: Ja, det er jo let nok at foreslå udgifter. Men her er der ikke tale om at foreslå udgifter, her er der tale om at betale sin regning.

Og det vedstår dette hus' flertal tilsyneladende ikke. Vi har råd til at betale vores regninger. Det ville for øvrigt – det er en tilfældighed netop i disse dage, hvor der er denne nazidiskussion fremme – være et signal, der virkelig lyder af noget, hvis vi sagde: dem, vi hædrer, og dem, vi opfører os anstændigt over for, er dem, der bekæmpede nazismen med maksimal indsats. Men nul, putte, det kan vi ikke svinge os op til.

Jeg græder. Jeg vil givetvis stemme for et ændringsforslag til fordobling af hædersgaven. Jeg tror, jeg vil stemme blankt til det endelige forslag, for nok er 1.000 kr. mere end ingenting, men jeg føler det nærmest som en hån imod frihedsbevægelsens folk.

Og så vil jeg gerne stille det spørgsmål både til Venstre og De Konservative, om de også ville have stemt for, hvad jeg nemlig tror, hvis regeringen havde kvindet eller mandet sig op til at stille et forslag med nogle flere kroner på.

Jeg har i hvert fald en artikel liggende fra tidligere ordfører, fru Anne Birgitte Lundholt, som efter vores tidligere debat skrev i Berlingske Tidende, at hvis regeringen kom med et sådant fordoblingsforslag, så ville De Konservative stemme for. Og nu hilser de med glæde, at det er 20 procent deraf.

En bitter dag.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne sige tak til den meget brede tilslutning, der har været til det forslag her, hvor vi giver en hædersbevisning til den gruppe borgere, der måske mest fortjener det.

Og jeg er selvfølgelig ked af, at hr. Arne Melchior, der har et meget stærkt engagement i den gruppe mennesker og deres store indsats, i den grad synes, at det ikke er en imødekommelse af de mennesker – en værdsættelse af den indsats, de har gjort for Danmark. Det er jeg selvfølgelig ked af at høre, men jeg håber, at han trods alt dog vil acceptere det som et skridt i den rigtige retning, en måde at tilkendegive over for dem på, at vi fortsat husker og værdsætter den indsats, de gjorde for Danmark.

Så vil jeg lige sige med hensyn til beregningsmetoden, hvor man taler om en forhøjelse på 625 procent, at det da er den måde, det altid har været udtrykt på i lovforslagene. Det er ikke